



Josep Nadal i Guiu



Diari íntim

Dia 15 d'abril de 1936

Sento un profund agraïment al Senyor per haver-me cridat també des de nen al sacerdoci. No acabava de comprendre bé el que això significava. Només em deia: "vull ser com el senyor capellà". I a casa em diverteixo i passo llargues estones fent la meva casulla de paper, preparant l'hòstia i el calze: "Vaig a celebrar la missa com ho fa el senyor capellà" i, amb unes canyes i un filferro, ja tinc el meu harmòni. Així començo a tocar i a cantar.

La meva afició favorita des de nen és la música. Ja aleshores començo les meves lliçons de solfeig i de piano. Que admirables són els teus camins, Senyor!

Dia 17 d'abril de 1936

Enmig de la meva feina i de les circumstàncies crítiques en què ens trobem, em consola el record de la meva infància.

El dia de la meva primera comunió estic molt trist. Ja preparat per anar a l'Església amb el meu germà bessó, em menjo uns dolços que vaig a buscar per a la meva germaneta que plora.

No puc rebre el Senyor amb els altres. L'endemà rebo en silenci Jesús – Hòstia acompanyat dels meus pares i el meu germà. Un sentiment profund s'apodera de mi. Sembla que Jesús em crida irresistiblement: tu has de ser el meu sacerdot.

És una veu que ressona contínuament en el meu interior. Des d'aleshores mai no he dubtat d'aquesta crida del Senyor. És una gràcia molt gran, un do gratuït del seu amor. En aquests moments em sento més sacerdot que mai i em poso a les mans del Senyor per a tot.

Dia 18 d'abril de 1936

El meu seminari estimat! Per què et recordo tant? És que aquí hi he passat gairebé tota la meua vida, primerament com a extern i després com intern, quan la meua família torna a Bell-lloc, després que el meu germà bessó se'n va cap al noviciat de Gandia.

Aquí he passat hores difícils i també els dies i les hores més dolces de la meua joventut. En el silenci, estudi i oració he pogut temperar el meu esperit, sempre amb grans ànsies d'arribar al sacerdoci.

No falten festes, jocs, expansions i, sobretot, la franca i generosa amistat dels meus conseminaristes que m'aprecien i jo estimo de veritat.

Ens animem mútuament a la vida espiritual entre els més íntims, amb els pensaments i màximes que ens criden l'atenció: "una ànima que viu d'amor, passa per la terra com els ocells que, quan volen, s'apropen a la terra però no la toquen".

Com costa la llarga preparació per al sacerdoci! Quantes hores, quants dies, quants anys d'estudi, d'oració, de sacrificis! Però també, quina felicitat! No la canvio per res del món. Jesús, que et sigui fidel fins a la mort!

Dia 20 d'abril de 1936

Els meus propòsits de seminarista són ser alegre i jovial, fer sempre la vida agradable als que m'envolten. Que els meus superiors puguin sempre descansar en mi, en allò que de mi depengui. Molta sinceritat i res de respectes humans quan es tracti del compliment d'un deure. No m'agraden els caràcters taciturns i tristos. La preparació per al sacerdoci ha de ser bona: ser sempre alegre, jovial, simpàtic i agradable. Com Crist: la multitud anava al seu darrera. Els homes, i encara menys els nens, mai no van al darrera dels tristos i taciturns. Jesús és alegre i atractiu, "el més formós dels fills dels homes".

Dia 21 d'abril de 1936

Els exercicis que precedeixen el meu diaconat em confirmen en la meva vocació sacerdotal. Sento grans desitjos d'imitar el Crist pobre, el seu naixement, la seva vida oculta, la sagrada passió.

La senzillesa i el treball en la seva vida oculta em semblen un model de la vida d'un sacerdot de poble que penso que serà la meva, sobretot els primers anys. Oració, treball intens i servei als meus feligresos. Amic dels nens i consolador dels malalts i abandonats. La pregunta de sant Ignasi, "què he de fer per Crist?", em penetra profundament. Els meus propòsits són ser un altre Crist, donar-me, lliurar-me als altres.

Aquí, en el meu estimat Monsó, la meva vida no ha estat tan oculta com em pensava, però he procurat sempre l'oració, el treball i la meva donació total.

Dia 22 d'abril de 1936

M'ordeno de diaca el 23 de desembre de 1934. Hi són presents els meus pares i germanets. La meva emoció és gran. M'apropro al sacerdoci tan ardentment desitjat. Passo el Nadal amb els meus al poble. Tots estem molt contents.

Els dies d'oració i descans són dies d'intimitat per a mi. Al cantó del foc de terra no sentim el fred de l'ambient. El nen Jesús ens somriu des del pessebre.

Nadal! Dolça paraula i més dolça i consoladora realitat! És un veritable esdeveniment de representació mística, en nosaltres s'acompleix una transformació espiritualment interior en Crist, una còpia exacta (tant com li és possible a la naturalesa amb la gràcia) de les virtuts, pensar, viure com Jesús i conforme a Ell; un veritable naixement de Jesús en nosaltres.

Només una fe profunda aconsegueix aquestes meravelles. I aquesta fe s'adquireix en l'oració humil i perseverant. Senyor, augmenta la nostra fe!

Dia 23 d'abril de 1936

La nit de Nadal de 1934 és de grans records. Malgrat el fred, tots anem a l'Església parroquial per a la missa del gall. Actuo de diaca i dono la comunió per primera vegada als fidels. Quina impressió en tocar el copó i la sagrada hòstia! Tinc a Jesús en les meves mans per primer cop; els primers a rebre-la de les meves mans són els meus estimadíssims pares. Ploren de felicitat.

Els meus germanets petits, Cisco i Montserrat, no perden amb els seus ulls escorcolladors cap dels meus moviments i accions. A la missa major canto l'evangeli amb tota la solemnitat. L'homilia de mossèn Anton, el nostre rector, és molt senzilla i apropiada per al poble, com sempre, amb algunes al·lusions personals que em confonen.

Aleshores ja sento grans desitjos de donar a Jesús als altres, lliurar-me a mi mateix amb Ell per bé dels meus germans. És el que procuro amb totes les meves forces en el meu estimat Monsó. El Senyor no m'abandona en totes les meves dificultats i tasques.

Dia 24 d'abril de 1936

Ordinàriament, em quedo d'estudiant al seminari fins i tot en les vacances d'estiu.

La calor sempre és forta, en aquest temps. Al capvespre acostumo a fer un volt amb el meu gran amic Lluís Artigues, amb el seu germà Ramon i altres companys.

La nostra trobada és l'església on està exposat el Santíssim – les quaranta hores-. Xerrem dels nostres estudis, vida espiritual, apostolat i altres esdeveniments ciutadans. Sentim una gran necessitat d'oració; fins que no l'he feta, em sembla que em fa falta alguna cosa important.

L'església de les meves Carmelites és un lloc preferit. Al cantó d'aquell sagrari, en la penombra i soledat de l'església i en el racó de l'altar de santa Tereseta, hi passo estones delicioses. Els meus autors predilectes són sant Joan de la Creu, santa Teresa i la "Historia de un alma". Sembla que el Senyor em cridi pel camí de la creu en la "infància espiritual", la confiança i l'AMOR.

També a Monsó el Senyor m'està duent pel mateix camí. No sembla que vulgui cap altra cosa per a mi.

Dia 25 d'abril de 1936

Tinc una gran facilitat de trobar Déu en totes les meves coses i esdeveniments. Ho considero una gràcia especial del Senyor.

Molt particularment i d'una manera inefable ho experimento en el cor de tots els meus germans. "El que feu a un d'aquests petitons a Mi m'ho feu". Són paraules de la Saviesa infinita; com més les medito, més profunditats hi trobo. Això és el que vull que sigui una realitat en la meva vida ordinària.

Si tots els cristians les visquéssim, el món canviaria d'aspecte. En això, hi veig la solució de tots els problemes i dificultats...